

Faith ontweek me. We praatten wel, maar niet écht. Ze vertoonde geen enkele emotie naar me. Ze was inderdaad niet boos, maar ze was ook niet blij. Ze was niks.

Dat was oneerlijk.

Word boos dan. Schreeuw. Sla me. Elke keer dat ik haar zag. Elke keer dat ze mijn blik ontweek. Elke keer dat ze mijn vragen kortaf beantwoordde, zei ik dat. In mijn hoofd.

Maar ze deed het maar niet. Dus zette ik mijn enige wapen in.

Ik ging weg. Een laatste kreet om connectie.

Ik vertrok, na drie dagen ontweken te worden, naar Laurens. Ik kan dit spel ook spelen, dacht ik bij mezelf.

Ik nam bijna al mijn spullen mee, alsof ik écht weg ging.

Voor zover ik wist, was dat misschien ook wel zo.

Toen ik de deur uit liep met mijn spullen, stond Faith in de woonkamer.

“Waar ga je heen?”

“Laurens.”

Faith zei niks. Ze hield me niet tegen. Niks. Dat was haar kans geweest om me te stoppen. Maar dat deed ze niet. Misschien gaf ze niet genoeg om me. Of misschien juist te veel.

Vrijdag 11-10-2019

O ja, ik en Faith zijn een beetje meer uit elkaar aan het groeien nu maar dat komt nog wel goed.

Laurens verwelkomde me met open armen. Ik stortte me tegen hem aan. Ik huilde zoals ik dat in een jaar niet had gedaan. Misschien vanwege Faith. Misschien vanwege mezelf. Wellicht vanwege allebei, of geen van beide.

Het hoefde geen redenen te hebben. Ik wist dat ik hier veilig was, en dat was het enige wat uitmaakte.

Laurens zorgde goed voor me die avond. Hij deed lief, zacht, warm. Hij kookte mijn favoriete eten, al was niet elk gerecht even succesvol, hij deed zijn best. Hij had zelfs zijn slaapkamer voor me opgeruimd.

"Hoe lang blijf je hier?"

"Dat weet ik nog niet precies. Tot Faith me belt misschien, ik heb je nummer achtergelaten bij het huis."

"Het is zelfzuchtig, maar dan hoop ik dat ze nooit belt."

Hij bedoelde dat vast lief. Maar dat had hij niet moeten zeggen.

"Faith is mijn vriendin. Ik heb haar nodig en zij mij... Denk ik. Ik weet het niet zo zeker meer, maar je mag haar niet zwart maken."

Laurens leek niet al te blij met dat antwoord.

"Prima. Dus dit is enkel je toevluchtsoord?"

Ik keek hem verward aan.

"Laurens natuurlijk niet," ik kuste hem. "Ik hou van je. Je bent belangrijk voor me."

"Oké, genoeg gepraat voor vandaag." Hij tilde me op en

zette me tegen de muur aan.

En ineens was ik het helemaal met hem eens. Genoeg gepraat voor vandaag.

De ochtend was mijn favoriete moment van de dag, evenals midden in de nacht. Om andere redenen.

De ochtend was nieuw. Ik kon wakker worden. Even voor een moment mijn zorgen niet kennen. Mijn lichaam was nieuw, vers. Mijn gedachten leeg. Het was vredig.

Tot er iets me herinnerde aan de buitenwereld. Dat er iets bestond buiten het bed waarin ik wakker werd.

Midden in de nacht was vrij van consequenties en oordeel. Het was overal stil. Overal donker. Ik kon me verstoppen in de schaduwen. Niemand wist van mij; dat ik nog wakker was. Ik, alleen in de wereld. Ik kon mijn leven veranderen in het midden van de nacht. Maar meestal, gewoon de kleine dingen doen waar ik overdag de moed niet voor had. De dingen zeggen en schrijven die ik alleen durf uit te spreken onder het excuus dat ik moe ben.

Niemand die mij kon zien. Niemand die het zou horen. Geen druk van anderen. Dat waren mijn puurste momenten.

Wakker worden met Laurens aan mijn zijde was een volledig nieuwe soort vrede. We konden samen doen alsof er geen zorgen waren. En dat maakte de fantasie des te meer realistisch.

Ik was eerder wakker dan hij. Speels schudde ik hem heen en weer.

“Laurens. Laurens.”